

Sverige i nedgång

Det är inte bara svensk ekonomisk politik som behöver förnyelse och reformer för att möta dagens och morgondagens krav. Den "socialdemokratiska modellen" är uttjänt, också på det utrikespolitiska området.

De grundläggande fundamenten för svensk utrikes- och säkerhetspolitik, alliansfrihet i fred syftande till neutralitet i krig tryggt av ett starkt försvar, behöver inte omprövas. I en tid när militäralliansernas betydelse minskar och en frihetlig och fredlig epok i hela Europa synes ta sin början står sig den svenska alliansfriheten minst lika gott som tidigare. Vad som behöver omprövas är det socialdemokratiska sättet att bedriva svensk utrikespolitik under de senaste decennierna.

Det finns ingenting i fundamenten för svensk utrikes- och säkerhetspolitik som säger att Sverige mera skall intressera sig för fjärran liggande länder än de som ligger oss nära. Det finns heller ingenting som säger att FN t ex är viktigare för oss än det europeiska samarbetet. Socialdemokratins politiska böjelser har fört Sverige in i en situation där u-hjälp och Sveriges agerande i FN har blivit viktigare beståndsdelar i svensk utrikespolitik än händelseutvecklingen i Europa.

Därför står Sverige också sällsynt illa förberett när den historiska utvecklingen i vår egen världsdelen kräver svenska ställningstaganden. Hur illa förberedd har den svenska utrikesledningen gett upprepade prov på genom olyckliga och uppmärksammade uttalanden om Baltikumets ställning, Tysklands återförening m m.

Den historiska utvecklingen i vår egen världsdelen är inte helt ny. Den västeuropeiska integrationen tog sin början efter andra världskriget. Rom-fördraget, EG:s

grunddokument, undertecknades 1957. Ännu har Sverige, en del av Europa, inte kunnat nå fram till en i verklig mening konstruktiv Europapolitik. Huvudansvaret för detta åvilar socialdemokratin.

Senfärdigheten i den svenska Europapolitiken, negativismen och perspektivlösheten återkommer nu som en black om foten när Östeuropa gör sig fritt. Östeuropeerna är nämligen entusiastiska europeer. De vill gå med i EG. De vill ha västeuropeiskt stöd. De vill bidra till den europeiska renässansen. De vill gärna samverka med Sverige, men i ett europeiskt sammanhang.

Östeuropas frigörelse och Västeuropas integration öppnar nya, stora möjligheter också för Sverige, om vi bara hade viljan och förmågan att ta den till vara. Det är något av en tragik för vårt land att samtidigt som Östersjön är på väg att återigen bli ett frihetens och demokratins innanhav och Europa upplever en renässans, så befinner sig svensk ekonomi i nedgång och svensk utrikesledning i förstelning i sin knytning till gamla socialdemokratiska dogmer och sin preferens för fjärran liggande länder.

Den ekonomiska nedgången som kommer att förstärkas ju längre och ju mer vi för en från det övriga Europa avvikande politik, kommer också att påverka tyngden i vår utrikespolitiska röst under 90-talet. När de militära maktmedlen viker är det vitaliteten och spänsten i ländernas civila samhällen som kommer att tilldraga sig intresse. I detta sammanhang borde det fredliga Sverige kunna hävda sig väl. Det är en paradox att behöva konstatera att så ser situationen inte ut inför 90-talet. Sverige riskerar att bli eftersläpningens land på område efter område.